

ЮНАШКА КРЪВ

Индже ли, Индже войвода,
къде си, Индже, да дойдеш..

Беше голям празник. Майското утро, пълно със синева, слънце и покой, разперяше криле над стихналото селце кра брега на Черно море. Закъснели богомолци припнаха към черквата, където беше събрано цялото население на Урум-ени-къой. Из къщите бяха останали само болните, малките деца и немошните старци. Прясно полетите лехи излъхваха миризма на шибой и карамфил. Откъм морето вееше свеж утринен ветреца. Клепалата биеха втори път.

В една от най-богатите къщи на селото владееше пълна тишина. Вътре нямаше никой, освен малкото свинарче, което бе останало да нахрани попарите, да им почисти и да ги напасе. Момчето бързо си завърши работата и предпазливо се промъкна в килера. Делви и кърпове не привлякоха вниманието му. В дома на чорбаджията се ядеше добре и обилно. Друго теглеше неудържимо сърцето му. То се покачи на една ракла, издигна се на пръсти и сие от стената някаква стара пушка иглянка. Изнесе я навън, в обления със светлина двор, почна внимателно да я разглежда.

Това бе най-голямата му мечта. Да порасне, да си има свое оръжие, да отиде в някоя хайдушка дружина и да остави кости из Стара планина в борба против всички притеснители, и свои и чужди. Затова понякога, оставаше ли само в къщи, надничаше в тъмния килер, разглеждаше оръжието, мъчеше се да разбере устройството му и погалваше с топла обич хладната цев, тежкия приклад.

Някъде далече се дигна припряна глъчка. Момчето се сепна, учудено, че службата е свършила толкова скоро, изтича в къщи, прибра оръжието на мястото му, дорде не са се завърнали господарите, заключи килера и сложи ключа на тайното място, където